

σύνθεσις τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ; ἢ τίνα ἱστορικὴν ἢ ἄλλην σημασίαν τοῦτο περιέχει, εἰμὴ ὅτι εἶνε πόλις τοῦ Ἄλμυρου, ἢ μὴ πόλις ἄλμυρά καὶ οὐχὶ ἀνάλατος ; Ὅπως δειχθῆ, ὅποια ἀδικία οὕτω προσγίνεται εἰς τὴν γηραιάν καὶ γεραρὰν τοῦ παλαιφῆμου καὶ πολυφῆμου, ἀλλὰ βαρυδαίμονος ἐκείνου τόπου ἱστορίαν, παρατιθέμεθα ὡς συνοπτικὴν περιγραφὴν τῆς ὕμνησεως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων καὶ μεταγενεστέρων πόλεως τῶν Ἀμφιμάλλων καὶ τῆς περὶ αὐτὴν γραφικωτάτης τοποθεσίας.

Ἡ πόλις φέρεται διαφόρως ὑπὸ τῶν ἀρχαίων, λεγομένη Ἀμφιμάλλιον καὶ Ἀμφιμάλλη, ἀλλὰ συγρότερον Ἀμφιμάλλα (καὶ μεθ' ἐνὸς ἐνίοτε λ), ὁ δὲ κάτοικος Ἀμφιμαλλιεὺς καὶ Ἀμφιμαλλιατὸς. Ἐκεῖτο δὲ κατὰ τὸ ἄκρον τῆς ἀπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου Δρεπάνου πρὸς μεσημβρίαν καθέτους καθηκούσης γραμμῆς, ἐν τῇ γωνίᾳ τοῦ κόλπου, τοῦ ἀπ' αὐτῆς Ἀμφιμαλλικοῦ κάλουμένου. Οὕτως ἔχουσα διετέλεσεν ἐπίνειον τῆς ἐν τῇ μεσογαίᾳ μεσημέριουκατολικῶς κειμένης μεγάλης καὶ ἀξιολόγου πόλεως Λάππας, τῆς ἐχούσης καὶ ἕτερον τοιοῦτο, τὸν Φοῖνικα, κατὰ τὸ πρὸς μεσημβρίαν Λιβυκὸν πέλαγος. Εἰς τὴν σχηματιζομένην ὀρθὴν σχεδὸν γωνίαν ἐν τῇ βορείῳ τῆς Κρήτης παραλία ἐκβάλλει ὁ ὁμώνυμος καλούμενος ποταμὸς Ἀμφιμάλλης (ἢ Ἀμφιμέλας), ἀποτελούμενος ἐκ δύο κλάδων, τοῦ μὲν ἐκ δυσμῶν, τοῦ δ' ἐτέρου ἐκ μεσημβρίας προερχομένου. Πολλοὶ τῶν ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων ἐγκωμιάζουσι τὴν γοητευτικὴν θέσιν τῶν Ἀμφιμάλλων, ἀνομοιογεῖσι δ' ὁμοφώνως, ὅτι ἡ ἀποψὶς τῶν περὶ αὐτὴν τοπίων εἶνε λίαν τερπνὴ καὶ ἐπαγωγός· διότι παρ' αὐτὴν μὲν βρέει ἐλικαιοιδῶς πρὸς δυσμᾶς ὁ νῦν Ἄρμυρὸς ἐκβάλλων εἰς τὸν εὐρὺν Ἀμφιμάλλην, πρὸς μεσημβρίαν δ' ἐκτείνεται ἑσπέρως ἐν μεγαλοπρεπεῖᾳ γλοερᾷ πεδίον, ἐφ' οὗ τὸ ὄμμα τοῦ θεατοῦ ἐπαναπαύεται, λίαν εὐαρέστως διατιθέμενον, μέχρι τῶν ἄνωτάτων αὐτοῦ μερῶν· πρὸς ἀνατολὰς δὲ ἀρχαίως διαπλούμενον τὸ Κρητικὸν πέλαγος, ἔκτακτον καὶ ἐξάισιον θέαμα ἀποτελοῦν, εἴτε βρέμει καὶ συνταράσσεται, εἴτε ὅτε γαληνιώντος ἐκθρόσκουσιν αὐτοῦ ὡς ἀπὸ πεδίου λειμωνοστρώτου ἀνταύγειαι σεληνιαῖαι, ἐν αἷς καὶ ἐνοπτρίζονται αἱ τῶν πέριξ τοπίων ἐξάισιαι καλλοκαί. Ἐπιτοῦτω καὶ ὁ ἐνθουσιώδης τῆς Κρήτης Βαυαρὸς περιηγητῆς Λοίχερος, κρίνων ἐκ τῆς θαυμασίας φύσεως τῆς θέσεως τῆς πόλεως καὶ τοῦ κατ' αὐτὴν ποταμοῦ περὶ τῆς σπουδαιότητός ποτε καὶ τῆς ἰσχύος τῆς μητροπόλεως αὐτῆς Λάππας, λέγει τάδε. «Ἐνταῦθα (ἐν Ἀμφιμάλλει) ἔρρεον ἐν κρυσταλλίνῳ περιδινήσει ὁ ὀρμητικὸς Ἀμφιμάλλης εἰς τὴν θάλασσαν, ποταμὸς λαμπρότατος κατακεκαλυμμένος ἐκ παρπαλαίων πυκνῶν πλατάνων, ἐξ ἁλῶν ὑψηλῶν μυρσινῶν καὶ κομωσῶν ροδοσφινῶν, πανταχοῦ δὲ περιπετώσιν αἱ ἀηδόνες κατὰ τὴν διεγερτικὴν τῆς πρωΐας δρόσον. Ἡ φύσις ἐνταῦθα ἐπεδαψίλευσεν ἐν ὑπερβολῇ εἰς τὸ ἔργον αὐτῆς ἐπίδοσιν καταπληκτικὴν. Τὸ Ἀμφιμάλλιον κατ' ἀκολουθίαν φαίνεται ἦτο πόλις δυνατὴ, κατεῖχε δὲ τὸν μεταξὺ τοῦ ἀίγιαλοῦ καὶ τοῦ φρουρίου (τοῦ ἐνετικῶ δὴλ. καστελλίου Ἄρμυρου) γῶρον καὶ περαιτέρω ἔτι, πρὸς τὰ ἄνω τοῦ ὄραίου ποταμοῦ, μεγαλοπρεπέστατα μεταξὺ δύο ὑψωμάτων ἐξηπλωμένον».

Ἐνῷ λοιπὸν τυγχάνουσιν ὑπάρχοντα τόσα καὶ τόσα συνηγοροῦντα ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τῶν Ἀμφιμάλλων, αὐτὴ ἡ ἀρχαία πόλις, ὁ ὁμώνυμος αὐτῆς ποταμὸς (οὗ κλάδος μόνον ὁ Ἄρμυρὸς) καὶ ὁ κόλπος, ἔτι δὲ τὸ ἀξίωμα τῆς πάλαι μητροπόλεως τῶν Ἀμφιμάλλων, τῆς πολιτείας Λάππας, προσφεύγουσιν ἐν τούτοις εἰς ὄνομα, τὸ ἐποῖον οὐδεμίαν ἄλλην τὸ πολὺ ἔχει σημασίαν ἢ ὅτι ὁ παρὰ τὴν ἰδρυομένην πόλιν ποταμὸς εἶνε

ἄλμυρός, ἐνῷ καὶ τὸ ἀρχαῖον τοῦ τόπου ὄνομα εἶνε Ἀμφιμάλλα καὶ ἡ λέξις αὕτη εἶνε πολὺ βεβαίως εὐπροφεροτέρα τῆς Ἀλμυρουπόλεως, ἐκτὸς ἂν θέλωσιν οἱ ἀνάδοχοι νὰ δεξῶσι τάσεις διαζυγίου πρὸς τὴν ἀρχαίαν αὐτῶν πάτριον ἱστορίαν καὶ τοπογραφίαν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι οἱ φιλοσοφοῦντες ἐπὶ τῆς ἀρχαίας ἱστορικῆς καταστάσεως τῆς μεγαλονήσου ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἡ δυσμοιρία αὐτῆς ὀφείλεται ἀνάκθεσιν κατὰ μέγα μέρος εἰς τὴν ἐν αὐτῇ δυσανάλογον ὅπως δῆποτε πληθὺν τῶν πόλεων καὶ τὴν ἐκ τούτου κατάτμησιν τοῦ τόπου καὶ τῶν κατοίκων εἰς τοσαύτας ὡς ἐν μικρᾷ ἡπεῖρῳ ἀντιζήλους καὶ διηνεκῶς ἀντιμαχομένας πολιτείας· ἀλλ' ἀφοῦ βεβαίως ἡμεῖς δὲν διατρέχμεν ἤδη τοιοῦτον ἐκ διαφόρων λόγων κίνδυνον, περιστάσεως παρατυγχανούσης, φιλόκαλον καὶ φιλόπατρι θὰ ἦτο βεβαίως, ἐὰν ἀπεφεύγομεν τὰ Ἀλμυροπόλις καὶ Νεάπολις καὶ τὰ παραπλήσια, ὡσεὶ μὴ εἴγομεν ἱστορίαν, καὶ ἀπειτιόμεν καὶ οὕτω φόρον τινὰ εὐνοικῆς μνήμης πρὸς τοὺς ἀρχαίους ἐκείνους ὑπὲρ τοῦ πρώτου κατὰ τὴν ἀνατολικὴν Εὐρώπην ἀγωνιστᾶς τοῦ πολιτισμοῦ πατέρας ἡμῶν.

B. ΨΙΛΑΚΗΣ

ΦΙΛΙΚΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ

Ἀγαπητέ μου,

Ἔπινα μιὰ μέρα τὸν καφέ μου σ' ἕνα καφενὲν ἐξοχικό· λίγο παραπέρα ἀπὸ τὸ τραπέζι μου δύο ἄνθρωποι κουβέντιαζαν· δηλαδὴ σόπαινε σχεδὸν ὁ ἕνας, καὶ μιλοῦσε μόνον ὁ ἄλλος. Ὁ ἕνας αὐτὸς ἦτον ἀνθρωπάκος ἀπὸ τοὺς συνειθισμένους· πρόσωπο σὰν ὄλα τὰ πρόσωπα καὶ ὄψι ποῦ τὴν βλέπεις τὸ πρωὶ καὶ τὴν ξεγυᾶς τὸ δειλινό· ἦταν ἀπὸ κείνους ποῦ γνώμη δική τους δὲν ἔχουν, καὶ συμφωνοῦν πάντα μὲ τοὺς ἄλλους· λιγάκι σὰν κάποιο ποῦλι ποῦ περιγράφει ὁ Δάρβιν τὸ ποῦλι αὐτὸ παραγαμίζει τὴ φωλιά του μὲ χίλιον εἰδῶν πρᾶματάκια ποῦ τὰ συμμαζώνει ἀπὸ παντοῦ. Μὰ ὁ ἄλλος ἦταν ἄλλος. Τὸ πρόσωπό του μακρονοῦλό, ξεραγμαῖνό, μακροδερό, μὲ μύτη γουπητή καὶ μὲ μάτια γοργοκίνητα ποῦ σοῦ τυπώνονταν στὸ νοῦ, σὰν καλοχάραχτη σφραγίδα σὲ λευκὸ χαρτί. Κ' ἡ γλώσσα του γοργότερη ἀπὸ τὰ μάτια του. Κάπνιζε τὸ ναργιλέ του, ἔπαιρνε τὸν ἀέρα του, σκότωνε τὴν ὄρα του, μάζερε ἰδέες ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη τὲς ἐξέχνε τοῦ φίλου του. Κ' ἔτρεχαν βρόση τὰ λόγια του· κ' ἦταν ἀπὸ κείνους ποῦ καὶ δέκα καὶ εἴκοσι ἄλλους νάχε μπροστά του, πάλι θὰ τοὺς ἔκανε νὰ σοπάσουν, νὰ τὸν ἀκοῦν, καὶ νὰ βροῖσκονται συμφωνοὶ μεζὺ του. Τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ὁ λόγος εἶνε σὰν τὸ φῶς τῶν βεγγαλικῶν· δίνει τὸ χρῶμα του σὲ κάθε ὄψι γύρω του.

Μιλοῦσε δυνατὰ καὶ τ' ἄκουγα τὰ λόγια του. Ξετύλιγεν ἕνα σχέδιο ποῦ εἶχε στὸ μυαλό του· σχέδιο πολιτικό, οικονομικό, ἐθνικό, πανελλήνιο· ἐκρέμονταν ἀπὸ αὐτὸν ἡ σωτηρία τοῦ τόπου. Μ' αὐτὸ θὰ γλυτώνομεν ἀπὸ τὴν χρεωκοπία, θὰ βροῖσαμε χεῖματα, θὰ τραβοῦσαμε μπροστά, θὰ κάναμε στρατό, θὰ μαστορεῦαμε στόλο, θὰ τρομάζαμε τοὺς ἐχθρούς μας, θὰ λέγαμε στὸ καλὸ φτώχεια, ἔχε γειὰ γούνια, θὰ μεγαλώναμε καὶ θὰ δοξαζόμεστε! Καὶ κατὰ βάθος καὶ κατὰ πλάτος τὸ φερνε ἀπὸ δῶ, τό φερνε ἀπὸ κεί, τὸ ξεγοῦσε καὶ τὸ ξεκαθάρριζε, τὸ ξεψάχνιζε, τὸ τρεφε, τὸ φούσκωνε, τὸ στόλιζε καὶ τὸ φτιασίδωνε μὲ λογαριασμοὺς ἀσυλλογίστους, μὲ παραξενιές, μὲ κάποιες ἀλήθειες, μὲ πολλὲς μούρες, μὲ τὰ λόγια τοῦ δρόμου, μὲ τὴ σοφία τῶν μυροχάφτη.

δων, μετ' ἡρωικῆν τῶν ἐφημερίδων. Τί τοῖμα ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς νὰ κυβερνᾷ μονάχα ἓνα καραβάκι—γιατὶ καραβονύρης ἦταν καθὼς ἐκατάλαβα—καὶ νὰ μὴν κυβερνᾷ τὸ σκάφος τῆς πατρίδος! Ἄν βλέπετε καμμιά φορὰ, λέγει ὁ μεγάλος φίλος σου ὁ Κάρολι, βαστάξο με ἀχαμνὰ ποδαράκια ἢ ῥάφτη με κορμὶ Σαμφών, μὴ θαρροῦμαι πῶς μόνο ἡ φύσις τὸν ἔκαμε νὰ εἶνε ὅ,τι εἶνε· συλλογισθῆτε καὶ τὰς περιστάσεις· ἔτσι κι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἂν δὲν ἔγινε ὡς τὰ τώρα πρωθυπουργός, δὲ φταίγ' ἡ φύσις ἢ εὐλογημένη, φταίνει οἱ καταραμένοι καιροί.

Καὶ ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦταν διπλόφυκος· ὁ ψευτοπολιτικός ἦτον ἀληθινὸς κυβερνήτης· ὁ ἄμωλος ἀντίπαλος τῶν ἐφημερίδων, μόλις ξεχνοῦσε τὴν πολιτικὴν, ξεχνοῦσε καὶ τὸν ἑαυτὸ του θαρροῦς· τὰ λόγια του ἐβγαίναν τότε ἀληθινὰ, λογογραφιστά, δυνατὰ, λόγια με φαντασία καὶ με καρδιά· ἀπὸ κουνιαχτὸς γίνονταν κρύσταλλο· ἀπὸ ὄχλος, λαός! Ἀφοῦ τὰ εἶπε καὶ τὰ ξαναεἶπε τὰ πολιτικά του σχέδια καὶ τὰ τελείωσεν ὅλα, γιὰ νὰ μὴ κάθεται βουβός, γύρισεν ἄλλοῦ τὴν κουβέντα· κι ἄρχισε νὰ ἱστορῇ ἓνα ταξίδι μετ' ὁ καράβι του στὴ Μανρὴ θάλασσα, σιμώνοντας ὁ ὠσοσοτονικὸς πόλεμος· ταξίδι σὲ ὦρα βαρυνειμωνίας, με φουροτύνες, με κινδύνους, με τύχες, με παθήματα· ἱστορία θλιβερὴ καὶ σημαντικὴ· μέσα τῆς ἐβούξεν ἡ μαγία τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ λαχταρίζεν ἡ ζωὴ τοῦ ναυτῆ· εἰκόνα μαζὶ καὶ τῆς ἀκαρδῆς τῆς φύσεως καὶ τῆς ἀνθρώπινης καρδιάς. Πῶς ὁ πρόστυχος ἐκεῖνος φωνακλῆς ἦταν μαζὶ κ' ἓνας τόσο εὐγενικὸς ποιητής; Ἄλλοίμονο! Τὰ δύο ἀταίριαστα στοιχεῖα, ὁ ὄχλος κι ὁ λαός, ἔτσι βρισκοντ' ἀνακατωμένα, καὶ δύσκολα ξεχωρίζονται· πολλές φορὲς τὰ παίρνοντες τυφλὰ τὸ ἓνα γιὰ τὸ ἄλλο· καὶ χροιάζεται προσοχὴ καὶ νοῦς καὶ αἰσθημα γιὰ νὰ τὰ ξεδιαλύνουμεν. Ὅλοι λέμε πῶς ἀγαποῦμε τὸ λαὸ καὶ πῶς τὸν ὄχλο τὸν καταφρονοῦμε· ἀλλὰ τί εἶνε τοῦ λαοῦ καὶ τί τοῦ ὄχλου;

Ο ΦΙΛΟΣ ΣΟΤ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἡ Γλωσσολογία τῶν πιθήκων

Ἡ «Ἐστία» εἶχεν ἀναφέρῃ πρό τινος χρόνου περὶ τῶν πειραμάτων τοῦ καθηγητοῦ Γκάρνερ πρὸς μελέτην τῆς γλώσσης τῶν πιθήκων· τὰ πειράματα ταῦτα ἐφθασαν νῦν πλέον εἰς τέλειον ἀποτέλεσμα, ὡς γράφει ὁ ἐπιμελής ἐρευνητής ἐν λίαν ἐνδιαφερούσῃ ἐπιστολῇ ἐκ τῆς δυτικαφρικανικῆς Σιέρρας Λεόνε πρὸς τὸν ἐν Αὐστραλίᾳ ἀδελφόν του:

«Ἐσχον, ἐπιτυχίαν, ἦτις ὑπερβαίνει καὶ τὰ τολμηρότατα τῶν ὀνειρών μου· εὐρίσκομαι ἐνταῦθα ἀσφαλῆς ἐν παραλίῳ μέρει καὶ εὐτυχῆς κάτοχος Σιμπάνζου (ἢ Χιμπάνζου) ὅστις δύναται νὰ λέγῃ «Τένα Κόε Πακέχα», ὅπερ σημαίνει ἐν τῇ Μαορικῇ διαλέκτῳ «καλὴν ἡμέραν ἔξενε», ἐκτὸς τούτου ἔχω Γορίλλαν, ὅστις γνωρίζει 20 λέξεις φινιανικᾶς καὶ Οὐραγκοτάγκων θῆλων, ὅστις ἔμαθε ἀπὸ τὸν γερμανὸν ὑπηρέτην μου, εἰς ὃν εἶνε ὄλωσ ἀρωσιωμένος, νὰ λέγῃ «Ἀστραπὴ καὶ βροντὴ—Donner und Blitz». Ἐκτὸς τούτου κατώρθωσα, ὅπερ τὸ σπουδαιότατον, νὰ καταγράψω πολλὰς λέξεις τῆς αὐτογενοῦς γλώσσης τῶν πιθήκων. Ἰδοὺ μερικὰ παραδείγματα:

«Ἀχρὸυ» σημαίνει ἥλιον, θερμότητα, φῶς, πῦρ.

«Ρουκσᾶ» σημαίνει, ὕδωρ, βροχὴν, ψυχρὸς καὶ πιθανώτατα πᾶν δυσάρεστον.

«Γκροσκου» σημαίνει τροφήν, φαγητόν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω κατανοεῖς ὅτι ἡ γλώσσα αὕτη εἶνε λίαν ἀργέγονος μὴ ἔχουσα ἴσως ἐν ὄλῳ πλείονας τῶν 20—30 λέξεων ἄς κατέχω πάσας, οὕτως ὥστε τὸ πείραμά μου δύναται νὰ θεωρηθῇ νῦν ὡς πρακτικῶς συντελεσμένον».

Κατόπιν διηγεῖται ὁ Γκάρνερ ἐν τῇ ἐπιστολῇ του πῶς εἰσεχώρησεν εἰς διὰστημα 120 μιλίων ἐντὸς παρθένου δάσους βρῖθοντες ἐκ πιθήκων.

«Ἐτοποθέτησα, γράφει, τὴν ἡλεκτρικὴν συστοιχίαν μου μετὰ τοῦ φωνογράφου καὶ τοῦ περιστρεφόμενου κατόπτρου ἐντὸς θάμνου Βανυάνων καὶ ἐκρύβην εἰς ἀπόστασιν 50—60 μέτρων ἀπ' αὐτῶν.

Τὸ ἀπαστράπτον κάτοπτρον προσεῖλκυσεν ἀμέσως σωρὸν φλυαρούντων πιθήκων· τοὺς παρετήρησα ἐπὶ μίαν ὥραν περίπου, τότε δὲ ἐπλησίασα προσεκτικῶς. Μόλις με εἶδον ἐξηφανίσθησαν ὡς διὰ μαγείας ἅπαντες ἐκτὸς ἐνὸς μόνου. Ὅταν τὸν ἐπλησίασα παρετήρησα ὅτι δὲν με ἀντελαμβάνετο ἀλλ' ἴστατο ἐκεῖ ὡς ἀπολιθωμένος καὶ παρετήρει με κατόνοικτα μάτια καὶ κόρας διαπλατυθεῖσας τὸ κάτοπτρον· ἐλαφρὰ τρομώδης κίνησις ἔσειε τὰ μέλη του, τὰ δὲ ὄπτα του ἐκινουῦντο σπασμοδικῶς. Δὲν ἐπίστευον εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου! Ὁ πιθανὸς ἦτο ὑπνωτισμένος! Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐξέφερε λαρυγγώδη φωνήν «Ἀχρὸυ» ἣν κατόπιν ἐπανειλημμένως ἤκουσα ἐξερχόμενῃ τοῦ φωνογράφου μου. Ἔθεσα τὸν πιθήκον ἐντὸς κλωβοῦ ἐξ ἰνδικῶν καλάμων κατασκευασθέντος, τὸν εἶρον δὲ μετὰ μίαν ὥραν ἀκόμη ὑπὸ τὴν ὑπνωτικὴν ἐπήρσειαν. Τὸν ἀφύπνισα δι' ἰσχυρὰς δόσεως ἀμμωνίας καὶ τοῦ ἐκράτησα καίουσαν λαμπάδα πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν. Εἶπε πάλιν «Ἀχρὸυ» καὶ ἄλλα δέ τινα πειράματα με ἔπεισαν ὅτι τοῦτο σημαίνει «θερμότητα», «φῶς» κλπ.

Ἐπηκολούθησαν ἄλλα λέξεις, εἶνε δὲ θαυμάσιον νὰ παρακολουθῆ τις τὴν ἀναπτυσσομένην ὀξύνοϊόν του. Τὸν Γορίλλαν συνέλαβα διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου, κατέστησα δὲ τὸν Σιμπάνζον, ὃν ἐκάλεσα Ζάκ, διδάσκαλόν του».

Κατὰ τοῦ φιλήματος

Ἰατρός τις ἐξ Ὀχίου ἔστειλεν ἀναφορὰν εἰς τὸ ἐν Βασιλικῶν κοινοβούλιον ζητῶν νὰ ψηφισθῇ νόμος κατὰ κακοῦ καὶ ἐπικινδύνου ἔθιμου. Τὸ ἔθιμον τοῦτο εἶνε τὸ . . . φιλήμα. «Τοῦτο εἶνε ἀνθυγιεινὸν καὶ ρυπαρὸν ἔθιμον, γράφει, καὶ ἀποτελεῖ συνεχῆ κίνδυνον τῆς γενικῆς υγείας». Τὸ περιεργον εἶνε ὅτι σοβαρὸν ἐπιστημονικὸν περιοδικόν, ἡ Revue Scientifique, συμφωνεῖ μετ' ὃν αὐστηρὸν ἱατρὸν κατ' ἀρχήν, φρονεῖ μόνον ὅτι δὲν πρέπει νὰ γίνῃ νόμος ἀλλ' ἀπλῶς θερμὴ σύστασις ὅπως ἐγκαταλειφθῇ ἔθιμον ὅπερ «κατὰ μέγαν μέρος εἶνε ἡ αἰτία τῆς μεταδόσεως τῶν κολλητικῶν νοσημάτων». Τί θὰ ἔλεγεν ὁ ἀμερικανὸς ἱατρός καὶ ἡ ἐπιστημονικὴ ἐπιθεώρησις ἂν ἐγνώριζον τὸ παρ' ἡμῖν ἐπικρατοῦν ἔθιμον τοῦ τελευταίου ἀσπασμοῦ τῶν νεκρῶν ἐξ οἰασθῆποτε ἀσθενείας καὶ ἂν ἀπέθνον οὗτοι!

Ὁ μέγιστος Οὐραγκοτάγκος

Ὁ μέγιστος Μίας ἡ Οὐραγκοτάγκος εὐρίσκειτο κατ' αὐτὰς ἐν Ζιγκαπόρῃ, ὡς ἀναφέρει ἡ «Ἐφημερίς τῆς βασιλικῆς Ἀσιατικῆς Ἐταιρείας». Τὸ ζῶον τοῦτο συνελήφθη ἐν Βορνέω καὶ ἐπωλήθη εἰς Γερμανὸν πλοίαρχον ἐν Ζιγκαπόρῃ. Εἶχεν ὕψος 4 1/2 ποδῶν (1 1/2 σκεδὸν μέτρου). Τὸ προσωπὸν του ἦτο πολὺ πλατύ, αὐτὸ δὲ παρειαὶ διήκον πλαγιόθεν, παριστώσαι εἶδος ἐπιπέδου πλακῆς. Ἡ κόμη εἶχε μῆκος 4 δακτύλων περίπου, ἦτο ζωηρῶς ἐρυθρὰ τὸ δὲ γένειον ἦτο βραχὺ καὶ αἰχμηρόν. Οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν βαθέως κατακνοί. Ὁ πιθανὸς οὗτος ἀνήκει πιθανῶς εἰς τὸ γένος τὸ καλούμενον Simia Satyrus.

P*